

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
З У 26211/20
24.02.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Богдановић, председника већа, Јелене Тишма Јовановић и Миње Бикицки, чланова већа, са судским саветником Аном Ковачевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље АА из ..., ул. ..., чији је пуномоћник Никола Милинковић, адвокат из Крагујевца, ул. Срете Младеновића број 1, поднетој против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције фонда, Београд, ул. др Александра Костића бр. 9, ради поништаја решења број: 01-02/182.6.5 10446/19 од 03.11.2020. године, у предмету инвалидске пензије, у нејавној седници већа, одржаној дана 24.02.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције фонда, Београд, ул. др Александра Костића бр. 9, број: 01-02/182.6.5 10446/19 од 03.11.2020. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекција фонда, Београд, ул. др Александра Костића бр. 9, да тужиљи АА из ..., ул. ..., накнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, са законском затезном каматом почев од истека рока за добровољно извршење па до коначне исплате.

Образложење

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда 4 У 20188/19 од 28.05.2020. године, одбијена је жалба тужиље изјављена против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Службе филијале за град Београд 1, број: 182.8-2 221/19 од 30.08.2019. године, којим је тужиљи одбијен захтев за признавање права на инвалидску пензију, јер не постоји потпуни губитак радне

способности.

У тужби, поднетој Управном суду дана 30.12.2020. године, преко пуномоћника, тужила оспорава законитост решења туженог органа због непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања. Наводи да је пресудом Управног суда У 20188/19 од 28.05.2020. године уважена њена тужба, поништено другостепено решење туженог органа од 12.11.2019. године и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање. Међутим, у поновљеном поступку другостепени орган доноси малтене идентично решење којим поново одбија тужилин захтев, а да при том није дао ни један ваљан разлог прописан Правилником о образовању и начину рада органа вештачења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање за одбијање тог захтева. У тужби је навела да првостепена лекарска комисија није извршила преглед тужиле, већ је само на основу достављене лекарске документације констатовала да код тужиле не постоји потпуни губитак радне способности и да захтев може поново да поднесе по окончању започетог лечења, због чега сматра да првостепени поступак није спроведен у складу са законом и правилима струке. Указала је да је тужени орган у поступку по жалби само консултовао другостепену лекарску комисију, која, такође, није извршила преглед на основу кога би утврдила тренутно здравствено стање тужиле, већ је свој налаз засновала на лекарској документацији из 2008, 2011. и 2012. године и на основу тога констатовала да је првостепена комисија правилно утврдила да код тужиле не постоји потпуни губитак радне способности. Такође, у тужби је навела да више од 10. година прима терапију за лечење канцера, да јој је одстрањена материца, констатован јак облик остеопорозе целог кичменог стуба и бутне кости, због чега су јој пршљенови кичменог стуба у јако лошем стању, да јој је грудни део кичменог стуба срастао са мишићима лопатице, због чега јој је лева рука непокретна, те да је природа њених здравствених тегоба таква да излечење није могуће, при чему ни једна од наведених здравствених тегоба није констатована у оспореном решењу. Са свих разлога наведених у тужби је предложила да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет реши у спору пуне јурисдикције, тако што ће утврдити да је код тужиле наступио потпуни губитак радне способности. Тражила је трошкове управног спора за састав тужбе од стране адвоката у износу од 24.750,000 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате. Уз тужбу тужила је доставила извештај лекара специјалисте ортопедске хирургије и трауматологије Института за ортопедију Бањица од 19.11.2020. године у коме је наведено да је пацијенткиња трајно неспособна за рад, извештај лекара специјалисте Клиничког центра Србије, Клинике за алергологију и имунологију од 15.12.2020. године, извештај лекара специјалисте Клиничког центра Србије, Центра за нуклеарну медицину од 07.12.2020. године и од 03.12.2020. године, извештај лекара специјалисте Института за ортопедско-хируршке болести "Бањица" од 21.02.2020. године и извештај лекара специјалисте Института за реуматологију од 25.09.2020. године.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима изнетим у оспореном решењу, јер тужила у тужби није навела нове чињенице, нити нове доказе, осим оних које је навела у жалби против првостепеног решења, а који су приликом доношења оспореног решења оцењени као неосновани, па је предложио да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, у складу са одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у

границама захтева из тужбе, у складу са одредбама члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужила поднела захтев за остваривање права на инвалидску пензију дана 08.07.2019. године. Поступајући по наведеном захтеву првостепени орган - Филијала за град Београд, Служба филијале за град Београд I, утврдила је да је првостепени орган вештачења у Београду, својим налазом, оценом и мишљењем, број 871 од 12.08.2019. године, закључио да на дан прегледа 12.08.2019. године код тужиле не постоји потпуни губитак радне способности јер лечење није завршено. На основу наведеног првостепени орган је утврдио да се тужили не може признати право на инвалидску пензију, сходно чл. 21. и 25. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, јер код ње није утврђен потпуни губитак радне способности, па је одлучио као у диспозитиву ожалбеног решења број: 182.8-2-221/2019 од 30.08.2019. године. У поновном поступку по жалби, одлучујући у извршењу пресуде Управног суда 4 У 20188/19 од 28.05.2020. године, тужени орган је прибавио налаз, мишљење и оцену органа вештачења у другостепеном поступку број 83 од 19.10.2020. године, којим се тај орган у потпуности сагласио са налазом, мишљењем и оценом органа вештачења у првостепеном поступку број 871 од 12.08.2019. године, на коме је засновано ожалбено решење, при чему је и другостепени орган вештачења констатовао да не постоји потпуни губитак радне способности, јер лечење тужиле у циљу оцене радне способности није завршено, а даље лечење и рехабилитација су у надлежности изабраног лекара који ће проценити потребу и време поновног упућивања на вештачење ради коначне оцене радне способности. На основу наведеног, тужени орган је утврдио да је мишљење другостепеног органа вештачења медицински документовано и довољно образложено и да као такво у потпуности може послужити као пуноважно мишљење вештака у смислу чл. 128. и 129. Закона о општем управном поступку, те је закључио да је у првостепеном поступку правилно утврђено да тужила не испуњава законом прописане услове за стицање права из пензијског и инвалидског осигурања, с обзиром на недовршено лечење, односно да, у конкретном случају, код тужиле не постоји потпуни губитак радне способности у смислу члана 21. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, због чега нису испуњени услови за признавање права на инвалидску пензију, па је, применом члана 170. став 1. Закона о општем управном поступку одлучио као у диспозитиву оспореног решења. У списима предмета се налази налаз, мишљење и оцена органа вештачења у првостепеном поступку број 189157/871 од 12.08.2019. године, којим је оцењено да на дан прегледа 12.08.2019. године код тужиле не постоји потпуни губитак радне способности, јер лечење није завршено, као и да код тужиле постоји телесно оштећење сходно Правилнику о утврђивању телесног оштећења у висини од 40%, како је то оцењено и налазом, мишљењем и оценом органа вештачења број 366 од 08.06.2016. године, при чему не постоји погоршање нити новонастало телесно оштећење, као ни потреба за помоћи и негом од стране другог лица. У списима предмета се налази и налаз, мишљење и оцена органа вештачења у другостепеном поступку број 322 од 30.10.2019. године у коме је оцењено да се тај орган слаже са налазом, мишљењем и оценом органа вештачења у првостепеном поступку од 12.08.2019. године, да код тужиле на дан прегледа 12.08.2019. године, не постоји потпуни губитак радне способности, јер лечење није завршено у циљу оцене радне способности, те да су даље лечење, односно рехабилитација, у надлежности изабраног лекара који ће проценити потребу и време поновног упућивања на вештачење ради коначне оцене радне способности.

Одредбом члана 9. став 2. Правилника о образовању и начину рада органа

вештачења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање (“Службени гласник РС”, број 58/19) прописано је да налаз, мишљење и оцена мора бити јасан, потпун, образложен и стручно заснован.

Одредбом члана 22. став 1. истог правилника прописано је да орган вештачења у првостепеном поступку остваривања права вештачи: 1) да ли су код оцене радне способности, промене у здравственом стању такве да се не могу отклонити лечењем и медицинском рехабилитацијом, 2) о постојању, датуму настанка и узроку инвалидности.

Одредбом члана 26. став 1. истог правилника прописано је да пошто утврди здравствено стање, орган вештачења, на основу разматрања тока лечења медицинске рехабилитације, оцењује да ли су промене у здравственом стању такве да се не могу отклонити даљим лечењем или медицинском рехабилитацијом. Ставом 2. истог члана прописано је да се завршеним лечењем у смислу тог правилника, сматра здравствено стање које се даљим лечењем или медицинском рехабилитацијом не може битно побољшати.

Одредбом члана 32. став 1. истог правилника прописано је да орган вештачења у другостепеном поступку остваривања права даје Налаз, мишљење и оцену на Обрасцу 3, који је одштампан уз тај правилник и чини његов саставни део. Ставом 2. тачка 2. истог члана прописано је да Налаз, мишљење и оцена садржи битне наводе жалбе којима се оспорава правилност Налаза, мишљења и оцене органа вештачења у првостепеном поступку остваривања права; а тачком 5. истог става прописано је да Налаз, мишљење и оцена садржи и оцени и мишљење о спорним питањима, као и мишљење о битним чињеницама и околностима које нису разматране у ранијем поступку.

Оцењујући законитост оспореног решења, Управни суд налази да тужила основано тужбом указује да је тим решењем повређен закон на њену штету. По налажењу овог суда, органи вештачења у првостепеном и другостепеном поступку нису образложили, са становишта медицинске струке, да ли је лечење тужиле завршено или није завршено и од каквог је то утицаја на остваривање права тужиле из пензијског и инвалидског осигурања, односно нису оценили да ли су промене у здравственом стању тужиле такве да се не могу отклонити даљим лечењем или медицинском рехабилитацијом, при чему је орган вештачења у првостепеном поступку био дужан да наведену околност вештачи и оцени у складу са цитираним одредбама чл. 22. и 26. Правилника о образовању и начину рада органа вештачења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање. Такође, с обзиром да је тужила чињеницу завршетка лечења истакла у жалби, другостепени орган вештачења је био дужан да битне наводе жалбе којима се оспорава правилност налаза, оцене и мишљења органа вештачења у првостепеном поступку, наведе у свом налазу, као и да оцену и мишљење о спорним питањима, односно о битним чињеницама и околностима које нису разматране у ранијем поступку, у складу са цитираном одредбом члана 32. став 2. тач. 2) и 5) истог правилника, што другостепени орган вештачења није учинио, већ се само сложио са налазом, мишљењем и оценом првостепеног органа вештачења, не утврдивши јасно у односу на која обољења тужиле лечење није завршено и какве су последице тих обољења по тужилину радну способност у време вештачења. Такође је и тужени, у

образложењу оспореног решења паушално навео да код тужиле нису исцрпљене све могућности лечења наведених болести и стања, не наводећи притом у ком обиму и врсти је лечење могуће. Код изнетог, по оцени Управног суда, Налаз, мишљење и оцена органа вештачења у другостепеном поступку није образложен, односно није сачињен у складу са одредбом члана 32. став 2. тач. 2) и 5) наведеног правилника, због чега није донет у складу са чланом 9. став 2. истог правилника, и из њега не произлази несумњиво да је потпун, образложен и стручно заснован, са којих разлога не представља ваљан доказ у смислу одредбе члана 128. Закона о општем управном поступку, посебно узимајући у обзир извештај лекара специјалисте ортопедске хирургије и трауматологије од 19.11.2020. године, који је нашао да је тужилца трајно неспособан за рад, а који је тужилца доставила уз тужбу. С обзиром на наведене недостатке налаза, мишљења и оцене првостепеног и другостепеног органа вештачења, и чињеницу да је тужени орган, приликом доношења оспореног решења, прихватио налаз, мишљење и оцену органа вештачења у другостепеном поступку, као документован, довољно образложен и ваљан доказ, то је Управни суд оценио да је оспорено решење донето уз повреду правила поступка прописану одредбом члана 141. став (4) Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС”, број 18/16 и 95/18), јер докази у списима предмета, које је тужени орган доставио уз тужбу, за сада, не упућују на одлуку дату у диспозитиву, због чега не стоји правилност закључивања туженог органа да тужилца, због незавршеног лечења, не испуњава законом прописане услове за стицање права из пензијског и инвалидског осигурања.

Суд је ценио предлог тужиле да суд пресудом реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима, али налази да је, с обзиром на разлоге са којих је тужбу уважио и правну природу предмета спора, економичније и целисходније да учињене повреде правила поступка надлежни орган отклони у поновном поступку одлучивања.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиле, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, при чему је тужени орган дужан да у извршењу пресуде поступи у свему у складу са правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка, сагласно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима. Наиме, тужени орган је дужан да у поновном поступку, у извршењу ове пресуде, донесе одлуку на основу новог налаза, оцене и мишљења надлежног органа вештачења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, сачињеног у свему у складу са одредбама Правилника о образовању и начину рада органа вештачења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, имајући у виду примедбе суда изнете у овој пресуди и у пресуди 4 У. 20188/19 од 28.05.2020. године.

Одлучујући о захтеву тужиле за накнаду трошкова управног спора, а имајући у виду њен успех у овом спору, Управни суд је нашао да је захтев основан, с обзиром да је тужилца у вези са покретањем овог управног спора имала трошкове за састав тужбе од стране адвоката у износу од 16.500,00 динара, које је суд определио сагласно Тарифном броју 43. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката (“Службени гласник РС”, број 121/12). Са тих разлога суд је на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и чл. 150. 153. и 154. Закона о парничном поступку

(“Службени гласник РС”, бр. 72/11 ... 18/20), који се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде. Тужили нису досуђени трошкови у делу преко признатих 16.500,00 динара до тражених 24.750,00 динара, на име састава тужбе од стране адвоката, будући да нису опредељени према важећој Адвокатској тарифи. На овај износ, тужили је сагласно одредбама члана 277. став 1. и 324. Закона о облигационим односима (“Службени лист СФРЈ”, број 29/78, 39/85, 45/84 и 57/89 и “Службени лист СРЈ”, број 31/93, 22/99, 23/99, 35/99 и 44/99), досуђена и законска затезна камата у складу са одредбом члана 3. Закона о затезној камати (“Службени гласник РС”, број 119/12) и то од дана истека рока за добровољно испуњење обавезе, који у овом случају износи 15 дана од дана пријема пресуде од стране туженог органа, па до исплате.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 24.02.2022. године, З У 26211/20

Записничар
Ана Ковачевић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Богдановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП